

מ"ח 6127/17 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

מ"ח 6127/17

לפני: כבוד המשנה לנשיאה ח' מלצר

המבקש: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה למשפט חוזר מתאריך 30.07.2017

המבקש: בעצמו

בשם המשיבה: עו"ד יוסף (ג'ואי) אש

החלטה

1. לפני בקשה להורות על משפט חוזר לפי סעיף 31(א) לחוקבתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן: חוק בתי המשפט) בעניינו של המבקש, אשר הורשע בביצוע שורה של עבירות מין, אלימות ועבירות אחרות לפי חוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או החוק), וכן בהפרת צו פיקוח, בניגוד לסעיף 22(א) לחוק ההגנה על הציבור מפני עברייני מין, התשס"ו-2006 (להלן: חוק ההגנה על הציבור). ראו פסק הדין בעניינו שניתן בבית משפט זה: ע"פ 3217/14 פלוני נ' מדינת ישראל (31.07.2016) (להלן: עניין פלוני).

אביא להלן את הנתונים הדרושים להכרעה בבקשה.

עמוד 1

2. בתאריך 14.01.2014, המשיבה הגישה בבית משפט המחוזי הנכבד בירושלים כתב אישום מתוקן נגד המבקש, אשר מונה שני אישומים.

לפי הנטען באישום הראשון, בתקופה שבין סוף חודש יולי 2013 לבין חודש ספטמבר 2013 (להלן: התקופה הרלבנטית), קיים המבקש קשר עם מתלוננת מסוימת (להלן: המתלוננת). מפרטי האישום עולה, כי בשני מועדים שונים במהלך התקופה הרלבנטית, קיים המבקש יחסי מין עם המתלוננת, בעת שהיתה "במצב המונע ממנה להסכים למעשיו". במקרה הראשון, הייתה המתלוננת נתונה במצב האמור בעקבות שתיית אלכוהול שסיפק לה המבקש. במקרה השני, חשה המתלוננת מטושטשת לאחר שנטלה חומר שנתן לה המבקש, אשר טיבו איננו ידוע. באותו מקרה, לאחר שהוציאה המתלוננת את החומר מפיה, איים עליה המבקש, באומרו: "אם תוציאי את זה עוד פעם מהפה, אני אשבור לך את העצמות".

בגין המעשים המתוארים, ייחסה המשיבה למבקש את ביצוען של העבירות הבאות: עבירת אינוס לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין; עבירת אינוס לפי סעיף 345(א)(4) לחוק העונשין; מעשי פזיזות ורשלנות לפי סעיף 338(8) לחוק העונשין (שעניינו במי ש"מוכר, מספק, נותן או מפעיל תרופה או חומר מרעיל או מסוכן"); איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

מכתב האישום עולה עוד, כי במועד אחר במהלך התקופה הרלבנטית, החדיר המבקש את אצבעותיו לאיבר מינה של המתלוננת ולאחר מכן הכניס את איבר מינו לתוך פיה, וזאת בניגוד לרצונה. בגין מעשים אלו, יוחסה למבקש עבירת אינוס לפי סעיף 345(א)(1) לחוק; מעשה סדום לפי סעיף 347(ב) לחוק העונשין בצירוף סעיף 345(א)(1).

זאת ועוד, מכתב האישום עולה, כי בתאריך 23.9.2013, לאחר שהמתלוננת ענתה לשיחות טלפוניות מידיד שלה, הכה אותה המבקש בראשה בחוזקה, סטר לה בפניה, משך בשיערה, הצמידה לקיר ונגח בראשה (להלן: אירוע התקיפה). לאחר שהמבקש נעצר על ידי כוחות משטרה שהוזעקו למקום, שלח למתלוננת שתי הודעות טקסט, במסגרתן ניסה להניא אותה מלהגיש תלונה נגדו.

בגין המעשים המתוארים, האשימה המשיבה את המבקש בעבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין ועבירת הדחה בחקירה לפי סעיף 245(א) לחוק העונשין.

יודגש, כי בתקופה הרלבנטית לכתב האישום, היו המתלוננת וחברתה, אשר נכחה בחלקו של אחד המקרים המתוארים בכתב האישום, קטינות שטרם מלאו להן 18 שנים. באותה העת, המבקש היה תחת צו פיקוח, אשר הוטל עליו לפי סעיף 12 לחוק ההגנה על הציבור, האוסר עליו לשהות ביחידות עם קטינות אלא בנוכחות בגיר המודע להגבלה זו. בשל כך, יוחסה למבקש עבירה של הפרה צו.

מפרטי האישום השניעולה, כי במהלך חודש דצמבר 2013 וינואר 2014, התקשר המבקש למתלוננת ולאמה במטרה לשכנע את המתלוננת לחזור בה מהתלונה נגדו ולמסור לרשויות כי שיקרה בתלונתה. בהתאם לכך, יוחסה למבקש עבירה של הדחה בעדות לפי סעיף 246(א) לחוק העונשין.

3. בתאריך 24.2.2014, הרשיע בית המשפט המחוזי הנכבד בירושלים (כב' השופטים: נ' בן אור; ר' יעקובי; ו-ר' יונגרד) את המבקש בעבירות המתוארות בפיסקה 2 שלעיל (תפ"ח 7184-10-13). הרשעת המבקש במרבית העבירות נסמכה בעיקרה על שלוש הודעות שמסרה המתלוננת במשטרה ביממה שלאחר מעצרו של המבקש בעקבות אירוע התקיפה (להלן: ההודעות המוקדמות), בגדרן תיארה המתלוננת בפרוטרוט את מקרי האונס, מעשה הסדום, קבלת החומר הבלתי מזוהה מהמבקש ונטילתו, השמעת איום באזניה ואירוע התקיפה, כפי שתוארו בכתב האישום. יצוין, כי כשבועיים לאחר מסירת הודעותיה המוקדמות, הגיעה המתלוננת למשטרה וביקשה לבטל את התלונה שהגישה. לאחר מכן, בהשתלשלות אירועים, אשר מפאת אורכה לא מצאתי מקום לפרטה בגדרי החלטה זו, מסרה המתלוננת מספר הודעות למשטרה (אחת מהן במסגרת חקירתה באזהרה בחשד למתן הודעה כוזבת) וניהלה מספר שיחות עם הפרקליטה שטיפלה בתיק (להלן הפרקליטה המטפלת). במסגרת דבריה באירועים אלו, הביעה המתלוננת חרטה על הגשת התלונה. כמו כן, המתלוננת התייחסה לתוכן הודעותיה המוקדמות בדרך של סתירות, כאשר היא טענה מחד-גיסא כי שיקרה בהן ולחלופין כי "ניפחה" פרטים מסוימים לגבי מה שמסרה; מאידך-גיסא היא אמרה כי הדברים שמסרה בהודעותיה המוקדמות נכונים בעיקרם, והמעשים המתוארים שם, לפחות ברובם, התרחשו. יצוין עוד, כי בחלק מהמקרים המבקשת אמרה כי היא מפחדת מהמתלונן.

במסגרת עדותה בבית המשפט המחוזי הנכבד, בתאריך 15.01.2014, טענה המתלוננת כי כל שהיה בינה לבין המבקש נעשה בהסכמה ומרצונה, והתנערה מתוכן הודעותיה המוקדמות (לתיאור השתלשלות האירועים המלאה, ראו: עניין פלוני, בפיסקאות 11-14 שם). יצוין, כי במסגרת המשפט בבית המשפט המחוזי הנכבד, הוכרזה המתלוננת כעדה עוינת.

4. בית המשפט המחוזי הנכבד התרשם, כי במהלך עדותה, ביקשה המתלוננת להימנע "בכל מחיר" מהפללת המבקש בעבירות שיוחסו לו, "למעט עבירת התקיפה המהווה מבחינתה קולב לתלות עליו את ההסבר לעלילה שטפלה כביכול על הנאשם [המבקש] כמעשה נקמה על המכות שהפליא בה". משכך, ייחס בית המשפט המחוזי הנכבד חוסר מהימנות והיעדר היגיון לעדותה של המתלוננת. בית המשפט המחוזי הנכבד סבר, כי המתלוננת העידה אמת בהודעותיה המוקדמות שמסרה במשטרה, וזאת, בין השאר, על סמך העובדה שגרסתה הראשונה של המתלוננת במשטרה הייתה גרסה ספונטנית ולאור הפחד של המתלוננת מהמבקש, אשר גם לאחר מעצרו פעל "להגיע אליה, בין ישירות ובין באמצעות אחרים, ולהשפיע על גרסתה".

בית המשפט המחוזי הנכבד תיאר את ההודעות המוקדמות של המתלוננת כ"עשירות בפרטים" וסבר שהיא לא הייתה "מסוגלת להמציא מארג כזה של פרטים, אלמלא חוותה בפועל את כל שסיפרה". באמצע את גרסת המתלוננת, כפי שעלתה בהודעות המוקדמות, התבסס בית המשפט המחוזי הנכבד גם על עדות חברתה של המתלוננת (להלן: החברה), אשר נכחה באחד המפגשים שבסופם אנס המבקש את המתלוננת, אשר לה ייחס משקל מלא וכן על תרגיל חקירה, במסגרתו הוקלטה שיחה בין המתלוננת לחברתה, לאחר שהמתלוננת חזרה בה מתוכן ההודעות המוקדמות.

המתלוננת אישרה בשיחה, כי המבקש אנס אותה וכי שינתה את גרסתה מתוך פחד מהמבקש (להלן: תרגיל החקירה).

5. את הרשעת המבקש בעבירת הדחה בחקירה ביסס בית המשפט המחוזי הנכבד על שתי ההודעות ששלח המבקש למתלוננת בסמוך לאחר מעצרו. את הרשעתו בעבירת הדחה בעדות, סמך בית המשפט המחוזי הנכבד, בין השאר, על עדות החברה, לפיה המשיך המבקש ליצור קשר עם המתלוננת לאחר הגשת כתב האישום נגדו, ואף הורה לה למסור לפרקליטות כי שיקרה בהודעותיה; על פלט שיחות שהראה כי המבקש התקשר למתלוננת פעמים רבות לאחר הגשת כתב האישום; ועל עדותה של המתלוננת, לפיה המבקש יצר קשר עמה וביקש שהיא תפעל לשחרורו מהכלא.

6. ביום 25.03.2014, גזר בית המשפט המחוזי הנכבד את דינו של המבקש, והשית עליו עונש מאסר לריצוי בפועל של 15 שנים, שלושה מאסרים מותנים ופיצוי בסך 15,000 ₪ למתלוננת.

7. המבקש הגיש ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי הנכבד לבית משפט זה. הערעור שהוגש נסוב על הכרעת דינו וגזר דינו של בית המשפט המחוזי הנכבד. המבקש השיג על הרשעתו בכלל העבירות שיוחסו לו, למעט עבירת התקיפה הגורמת חבלה של ממש והפרת צו פיקוח.

בתאריך 31.07.2016, לאחר בחינה מעמיקה של הכרעת דינו של בית המשפט המחוזי הנכבד, ובפרט של התשתית הראייתית שעמדה בבסיסה, הותר בית משפט זה את רוב הרשעותיו של המבקש על כנם, אך הוציא מכלל זה אחת מעבירות האינוס, שממנה הוא זוכה מחמת הספק. הספק היה בשאלה אם החדיר המבקש את אצבעותיו לאיבר מינה של המתלוננת בניגוד לרצונה, שכן מעשה זה -זכרו לא בא, בין היתר, בשתיים מהודעותיה המוקדמות של המתלוננת, וכן בעדות חברתה. לאור זיכוי של המבקש מהעבירה האמורה, העמיד בית משפט זה את תקופת מאסרו של המבקש בפועל על 13 וחצי שנים, חלף 15 שנים שקבע בית המשפט המחוזי הנכבד (ראו: עניין פלוני).

8. בתאריך 30.07.2017, הגיש המבקש, כשהוא איננו מיוצג, את הבקשה למשפט חוזר שבכותרת. במסגרת הבקשה טוען המבקש שתי טענות עיקריות:

ראשית כי ישנם ממצאים וראיות חדשים, אשר יש בהם כדי לזכותו מהמיוחס לו בכתב האישום, ולפיכך ישנה הצדקה לעריכת משפט חוזר בעניינו. במסגרת סדרה של הודעות שהגיש המבקש בחודשים שלאחר הגשת הבקשה המקורית, צירף המבקש את הראיות הבאות: תצהיר של המתלוננת מתאריך 29.5.2014, ובו היא מצביעה ששיקרה בהודעותיה במשטרה מתוך כעס על המבקש שתקף אותה, וכי קיימה יחסי מין עמו "בהסכמה מלאה"; תמלול חקירתה של המתלוננת באזהרה בחשד למתן הודעה כוזבת מתאריך 29.10.2013, במסגרתה אמרה ששיקרה בהודעותיה (ובה בעת טענה שכל מה שסיפרה בהודעות הוא אמת וכי היא מפחדת מהמבקש, אשר איים עליה); תצהיר של גב' צ. ב. מתאריך 14.02.2018, דודתו של המבקש, אשר טוענת ש"זמן מה" לאחר מעצרו של המבקש, המתלוננת התוודתה בפניה כי המבקש לא אנס אותה; תצהיר מתאריך 29.5.2018, של גב' ל. מ., אשר הקשר שלה למבקש ולמתלוננת איננו ברור, ובו נמסר שהמתלוננת התוודתה בפניה כי: "גרמה לכך שאדם חף מפשע מצוי במאסר"; בדיקת פוליגרף

שביצעה המתלוננת בתאריך 01.06.2014, אשר לשיטתו של המבקש יש בה כדי לזכותו; תצהיר של אם המתלוננת, מתאריך 14.07.2014, בו פירטה כי המתלוננת זומנה "להרבה חקירות והיה לה לחץ במשטרה"; ותמלול שתי שיחות בין המתלוננת לבין הפרקליטה המטפלת בתיק, אשר לא פורט באיזה תאריך נערכו, במסגרתן המתלוננת טענה כי שיקרה בהודעותיה למשטרה וביקשה לבטל את התלונה נגד המבקש.

שנית, המבקש מלין על אודות ייצוג המשפטי בבית המשפט המחוזי הנכבד ובבית משפט זה. לשיטתו, הסנגור הציבורי שייצג אותו, אליו פנה המבקש מפאת היעדר אפשרות לממן את שירותיו של עורך דין פרטי- לא הציג ראיות "אשר יכולות לזכות לחלוטין את המבקש".

9. בתאריך 28.08.2017, הגישה הסניגוריה הציבורית, לבקשתי, התייחסות לטענות הנ"ל. בהודעתה הובהר כי המבקש יוצג על ידי הסניגוריה הציבורית רק בהליך הערעור שנערך בבית משפט זה, ואילו בבית המשפט המחוזי הנכבד יוצג המבקש על ידי עורך דין פרטי. בהקשר זה, הסניגוריה טוענת, כי המבקש זכה לייצוג "מקצועי ואיכותי", אשר בענייננו, בא לידי ביטוי בתוצאה החיובית של הליך הערעור -זיכוי המבקש מאחת מעבירות האינסוס וקיצור עונשו בשל כך. עוד נמסר, כי המבקש לא העלה "בזמן אמת" כל טענה בפני הסניגוריה הציבורית כנגד הייצוג שניתן לו, או כל טענה כנגד בא-כוחו, ובפרט לגבי: "ראיות מזכות" עלומות' שיש להציג בפני בית המשפט".

10. בתאריך 25.10.2017 הגישה המשיבה את תגובתה לבקשת המבקש, ובתאריכים 23.11.2017 ו-29.04.2018, הוגשו תגובות משלימות, בהמשך להודעות המאוחרות, אשר העביר המבקש.

לשיטת המשיבה, עוד בסמוך להגשת כתב האישום נגד המבקש, ביקשה המתלוננת לחזור בה מתלונתה נגד המבקש, בטענה כי בדתה את הדברים כדי לנקום בו, וחרף זאת, הורשע המבקש במיוחס לו. המשיבה ציינה כי בית המשפט המחוזי הנכבד קבע שהלחץ הכבד שהפעיל המבקש על המתלוננת "הוא ההסבר לפשר התמורות שחלו בגרסתה". עוד טוענת המשיבה, כי בית המשפט המחוזי הנכבד קבע כי ההודעות המוקדמות של המתלוננת הן בגדר אמירות אותנטיות שנאמרו "מתוך סערת רגשות", וכי הן מתיישבות עם מארג הראיות הכולל, בפרט עדות החברה ו"תרגיל החקירה". המשיבה הדגישה, כי בית המשפט המחוזי הנכבד העריך את גרסת המתלוננת לפיה בדתה את המעשים שיוחסו למבקש, כנטולת הגיון פנימי.

אשר לתצהיר המתלוננת מתאריך 24.05.2014, המשיבה טענה כי טענותיה של הראשונה הוצגו כבר להרכב שדן בתיק העיקרי במסגרת מכתב ששלחה המתלוננת לבית המשפט המחוזי הנכבד בתאריך 23.02.2014, ומשכך תוכן התצהיר איננו בבחינת ראייה חדשה, ולפיכך אין בה פוטנציאל לשינוי תוצאת המשפט. עוד נטען, כי המבקש לא הסביר מדוע תצהיר המתלוננת, אשר נערך בחודש מאי 2014, הועבר לראשונה במסגרת הבקשה בכותרת, בנובמבר 2017, וכי הדבר מנוגד לאמור בתקנה 4(א) לתקנות בתי המשפט (סדרי דין במשפט חוזר), תשי"ז-1957(להלן: התקנות), אשר מורה כי בקשה תוגש תוך 90 יום מן היום בו נודע למבקש על קיום אחת העילות המצדיקות קיומו של משפט חוזר.

אשר לתצהירה של גב' צ. ב., גרסה המשיבה, כי לא עלו במסגרתו טענות, אשר לא נטענו בפני הערכאות

הקודמות. זאת ועוד, צוין, כי גב' צ. ב.פירטה כי השיחה בינה לבין המתלוננת נערכה "זמן מה" לאחר מעצר המבקש בשנת 2013, ולכן לא ברור מדוע, אם היה בדבריה של גב' צ. ב.כדי לזכות את המבקש, היא לא זומנה בתור עדת הגנה. כמו כן, מאחר שדבריה מובאים "רק כעת", המשיבה טענה כי הדבר מנוגד לאמור בתקנה 4(א) לתקנות.

באשר לטענת המבקש בדבר כשל בייצוג-חזרה המשיבה על האמור בהודעת הסניגוריה הציבורית, וגרסה כי נסיבות העניין אינן תומכות בנטען, קל וחומר שלא בקיומו של חשש ממשי כי נגרם למבקש עיוות דין על רקע זה.

יוער כי שאר הראיות התומכות, לגישת המבקש, בבקשתו הוגשו רק לאחר שהמשיבה מסרה את תגובתה האחרונה, אך בהתחשב בתגובות המפורטות שהגישה המשיבה לפני כן ובמהות החומר הנוסף(שיש בו רק חזרה על הראיות הקודמות שצירף המבקש והסברים לגבי בדיקת הפוליגרף שעברה המתלוננת)- לא ראיתי צורך בקבלת התייחסות נוספת מהמשיבה (לגבי בדיקת הפוליגרף - ראו גם פסקה 19 שלהלן).

דיון והכרעה

11. לאחר שעיינתי בבקשה, בהודעות המשלימות מטעם המבקש, בראיות אשר צירף המבקש ובתגובות המשיבה והסניגוריה הציבורית - הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. אביא את הנימוקים לכך מיד בסמוך.

12. הסמכות להורות על עריכתו של משפט חוזר מותנית בקיומה של אחת העילות המנויות בסעיף 31(א) לחוק בתי המשפט, הקובע, בין השאר, כדלקמן:

"31. (א) נשיא בית המשפט העליון או המשנה לנשיא או שופט אחר של בית המשפט העליון שקבע לכך הנשיא רשאי להורות כי בית המשפט העליון או בית משפט מחוזי שיקבע לכך, יקיים משפט חוזר בענין פלילי שנפסק בו סופית, אם ראה כי נתקיים אחד מאלה...
(2) הוצגו עובדות או ראיות, העשויות, לבדן או ביחד עם החומר שהיה בפני בית המשפט בראשונה, לשנות את תוצאות המשפט לטובת הנידון...
(4) נתעורר חשש של ממש כי בהרשעה נגרם לנידון עיוות דין" (ההדגשות שלי -ח"מ).

13. ההחלטה לקיים משפט חוזר, מבכרת את ערכי חקר האמת ועשיית צדק על פני עקרון סופיות הדיון (ראו: מ"ח 591/18 הירש נ' מדינת ישראל (16.8.2018)). על מנת להבטיח איזון ראוי בין האינטרסים הנוגדים הללו, נקבע כי ההחלטה לקיים משפט חוזר תתקבל במשורה, ורק כאשר מתקיימת אחת מהעילות המצומצמות המנויות בסעיף 31(א) לחוק (מ"ח 4074/17 חברת פרופיל אבטחה ואחזקה בע"מ נ' מדינת ישראל(02.04.2018)). משכך, נקבע בפסיקתנו, כי הבקשה למשפט חוזר איננה מהווה "ערעור נוסף", וכי אין היא הפורום הראוי להשמיע טענות, אשר הועלו כבר בפני הערכאות הקודמות שדנו בתיק (מ"ח 7305/15 אוחנה נ' פרקליטות מחוז ירושלים(23.01.2018) (להלן: ענייןאוחנה).

הבקשה דנן מושתת על שתי העילות, אשר אוזכרו בפיסקה 12 שלעיל, ולפיכך אדון בהן עתה כסדרן.

14. העילה הראשונה לאישור קיומו של משפט חוזר היא מחמת קיומה של ראייה חדשה, אשר יש בה כדי לשנות את תוצאת המשפט לטובת המבקש. על הטוען לעילה זו מוטל נטל כבד (ראו: מ"ח 4678/17 פלוני נ' מפקד כוחות צה"ל (25.01.2018)), ועליו להציג ראיות בעלות "משקל סגולי", בין אם באופן עצמאי, ובין אם בהצטרפותן לראיות שביססו את הרשעת המבקש, אשר יש בהן להוביל לשינוי תוצאות המשפט (עניין אוחנה). בפסיקתנו נקבע, כי הראיות המוגשות צריכות להיות חדשות "במובן מהותי", היינו, לא ראיות שניתן היה להגישן לערכאות הקודמות ומובאות כעת בניסיון להטות את הכף (מ"ח 1632/16 שלום נ' מדינת ישראל (07.09.2017)).

15. העילה השניה אליה מכוון המבקש, הינה חשש לעיוות דין. עילה זו מהווה "עילת סל", אשר איננה כוללת יסודות מוגדרים, והיא מאפשרת מתן מענה הולם למקרים בהם נפל "פגם דיוני שורשי" בהליך הפלילי, אשר מערער את יסודות ההרשעה (מ"ח 9391/16 קדוש נ' מדינת ישראל (01.04.2018)). המבקש טוען, באופן לא מפורש, כי נגרם לו עיוות דין בהרשעתו, נוכח "כשל בייצוג" שנפל במהלך משפטיו. הלכה היא, כי כשל בייצוג משפטי "אין בו לבדו כדי להוות עילה לקיום משפט חוזר, אלא יש להראות כי הכשל בייצוג מקים חשש ממשי לעיוות דין" (מ"ח 1483/18 עדאיס נ' מדינת ישראל (16.08.2018)). זאת ועוד, על הטוען לכשל בייצוג מוטל להביא את התייחסות הסנגור בהליכים הקודמים (מ"ח דראגנה נ' מדינת ישראל (24.01.2018)).

16. אשר לראיות השונות אותן הגיש המבקש במסגרת הבקשה דנן – תכליתן להפריך את גרסת המתלוננת כפי שנמסרה בהודעותיה המוקדמות – שעלתה גם במסגרת עדות החברה וחוזקה באמצעות "תרגיל החקירה" – יסודות אשר על בסיסם הורשע המבקש במרבית העבירות שיוחסו לו. הראיות החדשות כולן מציגות אמירות של המתלוננת, לפיהן שיקרה בהודעותיה המוקדמות למשטרה, וכי המבקש חף מפשע כביכול ונאסר לשווא.

הראיות שהוגשו, שמכילות אמירות כגון דא, כוללות: תצהיר שערכה המתלוננת; תמליל חקירתה באזהרה, אשר עמד בפני בית המשפט המחוזי הנכבד בטרם הכריע בעניינו של המבקש (ראו פסקה 51 להכרעת הדין); תוצאות בדיקת הפוליגרף שביצעה, לכאורה, המתלוננת ביוזמתה; תמלילי שיחות בין המתלוננת לפרקליטה המטפלת, בגדרה טענה המתלוננת כי היא שיקרה בהודעות המוקדמות; תצהירים של שתי נשים הטוענות כי המתלוננת התוודתה בפניהן כי שיקרה בהודעותיה המוקדמות ותצהיר של אם המתלוננת, בו מסרה כי בתה הייתה נתונה ללחץ כבד של המשטרה בחקירותיה.

17. הטענה לפיה בדתה המתלוננת את הגרסה שהציגה בהודעותיה המוקדמות עלתה כבר בבית המשפט המחוזי הנכבד, וזכתה להתייחסות מעמיקה ומנומקת. בית המשפט המחוזי הנכבד התרשם, כי בעדותה ביקשה המתלוננת להימנע מהפללת המבקש בעבירות שיוחסו לו, למעט עבירת התקיפה, וזאת – "בכל מחיר". עוד נקבע, כי הגרסה שהציגה המתלוננת על דוכן העדים, במסגרתה היא מתנערת מתוכן הודעותיה המוקדמות, לא עוררה אמון, והיא איננה הגיונית כלל. עוד נקבע לעניין זה כדלקמן:

"המסקנה המתבקשת מכל אלה היא שהמתלוננת העידה אמת בהודעות המוקדמות שמסרה במשטרה. מסקנה זו מבוססת הן על כך שגרסתה הראשונה במשטרה היתה גרסה ספונטאנית, בעקבות תקיפתה על ידי הנאשם [המבקש] - גרסה שלא היה סיפק בידה לבדות על שלל פרטיה ומורכבותה; הן על כך שהמתלוננת עצמה חזרה ואישרה את נכונות העובדות שמסרה גם מקום שביקשה לחזור בה מן התלונה; הן לנוכח האמור בשיחת הטלפון ת/15 [תרגיל החקירה]; הן לנוכח ההסבר הנובע מאליו שהיא פחדה מן הנאשם [המבקש] והסיבה האמיתית לחזרתה מן התלונה נובעת מן הפחד - שהרי הנאשם [המבקש] לא רק שהפעיל עליה לחץ ואיים עליה ואף נקט אלימות כלפיה במהלך תקופת היכרותם, אלא שלאחר שנעצר לא חדל ממאמצים להגיע אליה, בין ישירות ובין באמצעות אחרים, ולהשפיע על גרסתה.

מסקנה זו מתחזקת גם מתוכן ההודעות המפליליות עצמן, שנעדרת מהן כל מגמתיות. כך, למשל, אין היא טוענת כי נאנסה בכל הפעמים בהן ביקרה בבית הנאשם [המבקש] (כאמור לעיל לדבריה ביקרה בדירתו כ-15 פעמים, ומקרי אונס התרחשו בחמישה מהביקורים). כך, למשל, היא מודה ששיקרה ביחס לגילה האמיתי. **זאת ועוד, המדובר בהודעות עשירות בפרטים, והתרשמותנו מן המתלוננת היא כזו, שנתקשה להעלות על הדעת שהייתה מסוגלת להמציא מארג כזה של פרטים, אלמלא חוותה בפועל את כל שסיפרה.**" (פיסקה 66 להכרעת הדין. הדגשות שלי ח"מ)

18. עינינו הרואות, כי חרף ניסיונה של המתלוננת לחזור בה מהודעותיה המוקדמות מהתלונה, אשר הגישה נגד המבקש בטענה כי שיקרה בעת מסירתן-בית המשפט המחוזי הנכבד נתן דווקא אמון מלא בגרסה שעלתה מתוך ההודעות המוקדמות. בית המשפט המחוזי הנכבד ייחס את התנערותה של המתלוננת מהדברים בגירסאותיה המאוחרות, בין השאר, ללחץ משמעותי, אשר הפעיל עליה המבקש. כאמור, כלל הראיות החדשות שהוגשו בהליך הנוכחי מציגות אמירות של המתלוננת, לפיהן היא שיקרה בהודעותיה המוקדמות במשטרה ובדחה את הגרסה אותה אימץ בית המשפט המחוזי הנכבד. מאחר שטענה זו בדיוק נדחתה על ידי בית המשפט המחוזי הנכבד, וזאת, לאחר שהובאו בפניו אמירות דומות של המתלוננת שנכללו בהודעותיה המאוחרות ועדותה במשפט (ראו: עניין פלוני, בפיסקאות 11-14) - לא השתכנעתי כי הראיות הנוספות שהוגשו הינן חדשות במובן מהותי, כנדרש לפי ההלכה הפסוקה. מאותו טעם, סבורני כי אין בראיות הנ"ל "משקל סגולי" שיש בו כדי להביא לשינוי תוצאות המשפט.

19. אשר לבדיקת הפוליגרף שהגיש המבקש, ראוי להזכיר את ההלכה לפיה, בדיקות מסוג זה ככלל אינן קבילות כראיה במשפטים פליליים, ודין זה חל גם על בדיקה המובאת כראיה מטעם הנאשם ונועדה להוכיח את חפותו, ובמיוחד כך אם הבדיקה נערכה במכון פרטי ביוזמת המבקש(השוו: ע"פ 2697/14 חדאד נ' מדינת ישראל(6.9.2016)).

20. לא למותר לציין, כי חלק מהראיות שהוגשו, התגבשו עוד בשנת 2014. לדוגמא תצהירה של המתלוננת וכן בדיקת הפוליגרף שביצעה, אשר נערכו באותה שנה. דין דומה חל על דבריה של גב' צ. ב., שמתארים שיחה שערכה, לפי הנטען, עם המתלוננת בסמוך לאחר מעצרו של המבקש. כפי שטענה המשיבה, תקנה 4(א) לתקנות, מצווה כי בקשה למשפט חוזר תוגש תוך 90 יום "מן היום בו נודע למבקש על קיום אחת העילות האמורות בסעיף 9(א) לחוק". משהגעתי למסקנה כי הראיות, אשר הוגשו ממילא אינן מבססות עילה לקיומו של משפט חוזר, אינני נדרש להכריע האם בקשת המבקש הוגשה כאן בזמן.

21. אשר לטענת המבקש לכשל בייצוג, ולפיה לא הוצגו ראיות שיכלו לזכותו "לחלוטין" - לא מצאתי בה ממש. כפי שהבהירה הסניגוריה הציבורית, המבקש יוצג על ידי סנגור ציבורי בהליך הערעור בלבד. המבקש לא צירף את התייחסות סנגורו הפרטי, אשר ייצג אותו בבית המשפט המחוזי הנכבד, שם התנהל דיון ההוכחות בעניינו. משכך, נראה כי השגותיו של המבקש על התנהלות הסנגור שייצגו בדיון ההוכחות, נטענו בעלמא, ודין דחיה.

ביחס לכשל בייצוג שטען המבקש כנגד סנגורו הציבורי בדיון הערעור - לא שוכנעתי כי הטענה מבוססת מבחינה עובדתית. מהתייחסות הסניגוריה הציבורית עולה, כי הסנגור הציבורי ייצג את המבקש בצורה מקצועית, וכי המבקש לא העלה "בזמן אמת" כל תלונה, או טרזניה באשר לאיכות או אופן ייצוגו בפני גורם כלשהו מהסניגוריה הציבורית. זאת ועוד, יש להזכיר כי הסניגור הציבורי הצליח להביא לזיכוי של המבקש מן הספק מאחת מעבירות האונס בהן הורשע בבית המשפט המחוזי הנכבד, ולהפחית 18 חודשים מעונש המאסר שהושת עליו. מן המקובץ עולה איפוא כי ייצוגו של המבקש בפני ערכאת הערעור התבצע במיומנות ומקצועיות, ואין בסיס לקבוע כי נוצר עיוות דין בעניינו של המבקש.

22. נוכח כל האמור לעיל - הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ט"ו בתמוז התשע"ט (18.7.2019).

המשנה לנשיאה
